

35. Штереншис М. История государства Израиль. 1896 – 2002. Герцлия: ISRADON, 2003. – 832 с, с134
36. Эпштейн А. Д. Бесконечное противостояние. Израиль и арабский мир: войны и дипломатия. История и современность. – М.: Институт изучения Израиля и Ближнего Востока, 2003. – 230 с
37. Эпштейн А. Д. Войны и дипломатия. Арабо-израильский конфликт в XX веке. – К.: Дух і літера, 2003. – 216 с.
38. Саркисов Д. М. Проблема Иерусалима в ООН // Народы Азии и Африки. – 1986. – №5. – С. 84 – 91.
39. Щевелев С. С. Проблема Палестины в ООН накануне провозглашения государства Израиль (1947 – 1948 гг.) // Культура народов Причерноморья. – 1999. – № 10. – С. 100 – 104
40. Masalha N. The Historical roots of the Palestinian Refugees question // Palestinian refugees: The right of return / Ed. by Aruri N. – L.; Sterling (Va): Pluto press, 2001. – P. 36 – 70.
41. O' Balance E. Arab Guerrilla Power (1967 – 1972). – London: Faber, 1974. – 264 p.
42. "Security and the Middle East. A proposal to the President of the United States by Twenty distinguished Americans". 1955. pp 1 – 4.
43. Палестинская проблема в ООН / Филистинийат. – Байрут. – 1968г. – с 90 – 99.
44. Тума Э. Джузур аль-кадыййати –л-филастинийа. – Байрут, 1978. – 343 с.
45. Мацейко Ю. М. Англо-американское соперничество в арабских странах Ближнего Востока после Второй мировой войны. 1946 – 1952 гг. Дис ... канд ист наук. – К.: Институт истории АН УССР, 1954. – 365л.
46. Шевченко А. А. Ближневосточная политика США (1961 – 1968). – К.: КГУ им. Т. Шевченко. Диск канд. ист. наук, 1971. – 266 с.
47. История внешней политики СССР. 1945 – 1976. – М.: Наука, 1977. – Т. 2. – 678 с.

Борисова О.В.

ЦЕЙ ДИВНИЙ ФЕНОМЕН АЛ-АКАЛІМУ (КЛІМАТА)...

Klimata – тема великих філософських і богословських дискусій часів Античності й Середньовіччя цілком невідома сучасній науці. Історіографія теми являє собою предмет особливого й окремого наукового дослідження. “Як у нормальних, так і в аномальних явищах духу знаходиться ключ до розгадки всесвітньо-історичної еволюції взагалі, та її початкових фаз зокрема”, – писав видатний український учений Д.М.Овсянико-Куликовський ще на поч. XX ст. [1, с. 384]. Сучасна історична наука, опираючись виключно на матеріалістичний світогляд, вивчає тільки явища “нормальні” і при тому **не може** вирішити проблему ні всесвітньо-історичної еволюції взагалі, ні її початкових фаз зокрема. Тим, до речі, обмежується й сам матеріалізм, бо, згідно з визначенням сучасної науки, матерія є речовиною й полем. Впливу ж геомагнітних полів планети з їх структурами на історію людства сучасна наука не приділяє жодної уваги. У рамках історичної науки, правда, з'явився новий науковий напрям – **геоісторія**, але визначення його предмету російськими науковцями практично нічим не відрізняється від предмету державознавства [Див.: 2, с. 9]. Проте держава – продукт ноосфери, геомагнітні ж поля – структура, ближча до біосфери, хоча й відстоїть від неї, але даного положення цей новий науковий напрям не враховує.

Сучасна історична наука не враховує належним чином і ще однієї особливості власного ж предмету. Вся вона побудована на базі історичних джерел, насамперед – писемних. Їх же створювали люди ідеалістичного світогляду, глибоко релігійні, що знайшло свій відбиток у цілком конкретних речах. Їх підмітив Рене Генон, говорячи, що давні, “або бачили те, чого не бачать тепер, тому що відбулися значні зміни чи то в земному середовищі, чи то в здібностях людини, або ж, скоріше, ці зміни і в тому, і в іншому йшли тим скоріше, чим ближче ми підходимо до нашої епохи; або ж те, що звуть “географією”, мало в давнину зовсім інше значення, ніж сьогодні” [3, с. 139]. Усе, в принципі, об'єднує така констатація: всі давні автори були вченими-енциклопедистами, тому їх твори були, вживаючи сучасний термін, інтердисциплінарними, у зв'язку з чим одномірно підготовлений спеціаліст як слід читати їх не може; крім того, в давніх, дійсно, було інше **бачення**. Й ось про те, що ж саме могли бачити автори стародавніх історичних джерел, і піде мова в нашій роботі.

Ми звернули увагу на тему наукових дискусій у античній філософії кінця I ст. до н.е. – перших ст. н.е. – **Klimata** (лат.). Проблема підняли в свій час астрологи-етнографи, які поділили Землю на різну кількість поясів: PRIVATE.“TYPE=PICT; ALT-L”, на засаді чого була сформована теорія семи кліматів (яку підносять до Ератосфена), або якихсь зон, в яких зорі по-різному впливають на людей, на засаді чого була започаткована астрологічна етнографія. До неї існувала “теорія середовища”, яка намагалася пояснити етнічні особливості впливом природних умов. Теорія «семи кліматів» розвинула й поглибила її. Християнство різко негативно поставилося до астрології й у християнських країнах теорія семи кліматів не розвивалася (це має вихід і на сьогоднішня).

Зате в мусульманському світі **теорія «семи кліматів» (ал-акаліму)** знайшла розуміння, більш того, досягла тут найбільшого розвитку, ставши методологічною основою практично всіх середньовічних географічних арабських творів. Їй належної уваги сучасна арабістика не надає. Зокрема, ось як пише про неї І.Коновалова, аналізуючи “Круглу карту” ал-Ідрісі (1154 р.), на якій чітко видний поділ планети на 7 кліматів: “Розділення карти на клімати й секції проведено ал-Ідрісі чисто механічно і не має нічого спільного з поняттям географічної широти і довготи” [4, с. 45]. “Чисто механічно”? А якщо перед нами – невідомий нині науці підхід? Так і є, але справа в тому, що сучасні вчені не знають, що таке **ал-акаліму** (арабськ.), тобто, власне **Клімати**. Вважається, що то – звичайні географічні зони планети, а їх начебто вільне виділення, як також і незбіг старих карт із сучасними у відтворенні географії планети – недолік

давніх географічних знань. Однак араби вживали різні терміни щодо понять “обличчя планети” (її власний вигляд), “образ планети” (уявлення про неї у свідомості) і “картина Землі” (карта), тобто знали, що то все – далеко не одне й те ж. Найбільш суб’єктивне – третє, адже географ, що складає карту, може чогось не знати. Дуже цікавим є друге – **де саме** створювався образ планети: в свідомості певної цивілізації. А хто може його побачити й яким чином? Неясно. І нарешті – перше поняття. Наївно думати, що давні вчені не знали, який вигляд має Земля, адже відомо, що навіть в часи Античності існували карти, на яких, зокрема, Антарктида ще була не покрита льодовиком, а всі контури материків збігаються з їх виглядом на сучасних картах. Чому ж у середні віки карти різюче починають відрізнятися? А змінилася методологія географії, в науку ввійшло інше бачення, а саме: Земля зображується в **просторі семи кліматів**. Без поняття “кліматів” проблема розв’язанню не підлягає.

Ми не будемо торкатися кола тих протиріч щодо визначення вказаного поняття, які є в сучасній науці, жодне з них не є правильним. У географічній літературі, правда, вже з’явилося уявлення, що клімати – то якесь “порубіжжя”, поріг, за яким – інші виміри, але воно не визнається академічною наукою, що не є дивним, адже воно слабо аргументоване. І все ж таки, від географії як такої відриватися не можна. Тому ми беремо класичне визначення арабськими географами поняття “клімат”, а конкретно – за Йакутом ал-Хамаві: “І клімат був названий так, тому що він “відрізаний” від землі, яка ним межує” [5, с. 41]. Отже, клімат – **відрізок**, причому – саме від землі. То як же то можуть бути її географічні зони? Ясно, що то – щось інше.

У латинській мові щодо природних явищ вживався термін “caelum” (небо, **клімат**, погода) [6, с. 309]. А що таке **Klimata**? Достеменно невідомо й досі, але видно, що в латинській мові такі поняття розділялися. В грецькій мові є однокорінне слово “Klimax” – “драбина” [7, с. 236], а вчені й розуміють життя людини як шлях по певній “драбині” – спочатку нагору, а потім вниз, тільки якби з іншого боку. Згадуючи про “порубіжжя”, “поріг” перед світом інших вимірів (див. вище), доходимо до розуміння, що то – скоріш за все – все ж таки “драбина”, а не “поріг”, і що по ній, дійсно, можна кудись підніматися й опускатися. Зіставимо з «листвицею-драбиною» з Кн. Буття. – 28:12 [8, с. 41; 9, с. 101]. Але й земні географічні зони можуть бути представлені в образі “драбини”, що накладена на землю. Уявити таке можна, але клімат від землі **відрізаний**, араби ж були дуже точні. Зіставимо з тим, що подає акад. РАПН В.Ажажа: ми живемо в реальності, в якій вимірів не 3, як прийнято вважати, а 3,000017 [10, с. 282], тобто наш світ дещо зсунуто в 4-й вимір. Основи теорії чотиривимірного простору були закладені ще в 1907-08 рр. німецьким фізиком Германом Мінковським [11, с. 45]. Від трьох вимірів відрізано шматок у розмірі 0,000017 четвертого? Виходить, так. Але ж і від 4-го виміру теж щось відрізано, якщо тут знаходиться тільки його 0,000017 частина? Так. Маємо “відрізок”? І з того, й іншого боку? Однозначно. **А ось і Klimata**. Четвертого виміру речовини в нашому тривимірному просторі немає, зате мається його **поле** (координата ще одного простору й була додана Г.Мінковським у систему координат). Подальша розробка даної проблеми знаходиться поза межами історичної науки. Поки що. Скажемо так.

Однак Klimata – не “драбина”, а скоріш – **“етажерка”**, тобто – система, з’єднаних між собою різновеликих плоскостей. Одна “етажерка” – згори, інша – під нею, й обидві обертаються одна до іншої в протилежних напрямках як дві новорічні ялинки. **Спін**. Фізики одразу його впізнають! Але всередині його знаходяться плоскості (чого вже сучасна фізика «не бачить»), і розташована вся система десь у **одній точці планети**.

Звернемося до енциклопедичного визначення поняття клімату: “Клімат – від грець. Klima, букв. – нахил, під чим розуміється нахил земної поверхні до сонячних променів” [12, с. 305]. Ми надали енциклопедичне визначення, але зазначимо, що розуміння греками терміну “Klima” **було ширшим** а саме: “схил”, “нахил неба до полюса”, “країна світу”, “широта”, “область”, “місцевість”, “країна” [13, s.108]. Тут – і географічні аспекти поняття мають, як також і інформація, що з Klima пов’язана якась одна “країна світу” (“область”, “місцевість”). Вжито **в однині**, що має велике значення.

Зважаючи на те, що спін є першоцеглинкою інформаційних полів, обидві вказані нами вище “етажерки” є нічим іншим, як двома, пов’язаними між собою, мікросхемами, принцип побудови яких описаний у будь-якому підручнику з радіоелектроніки. Система плоскостей є системою матриць (по сім у кожній “етажерці”), принцип дії – однаковий. Плоскості – не пусті, а населені (див. описи кліматів у арабських географів). Ким? Зустрічаються там різні істоти, як нормальні, так і дивного вигляду, але то, скоріш за все, – голограми насельників четвертого виміру (дуже далекі від них, а тому не мають нормального людського вигляду й свідомості), однак і з нашою реальністю пов’язання є, й дуже конкретне (кліматів багатовимірні й самі по собі. Дуже складне явище, яке не менш складно описати, ще складніше – такі описи зрозуміти). Подаємо Йакута:

“...І ця населена частина [знаходиться] між екватором і Північним полюсом. Вона розділяється на сім кліматів, про визначення форми (вар.: якостей, образу, природи) яких і сперечаються, як ми про це будемо говорити [нижче]. Люди розходяться [у думці] щодо того, чи є сім кліматів як на півночі землі, так і на півдні, чи ж тільки на півночі, без півдня? Гермес твердив, що на півдні також [є] сім кліматів, як і на півночі. Але кажуть /sic! Сам точно не знає. – О.Б./, що на це твердження не можна покладатися через відсутність доказів. Більшість стверджує, що сім кліматів [знаходяться] тільки на півночі через те, що там багато населення, а на півдні його занадто мало [для розділення на клімати], тому на клімати ділиться тільки північ” [5, с. 41].

Видно, що до земної географії клімати (ал-акаліму) мають дуже приблизне відношення. Мова йде про Клімати, а, припускаємо, про 0,000017 четвертого виміру, й головне тут – прояв там людей. Яким чином? Системою їх власних біомагнітних полів, вочевидь. Але ж тоді виходить, що сама система семи кліматів пов’язана тільки з людиною виду Homo sapiens (кроманьйонець), яка, як відомо була європеїдної раси. Без них, можна припустити, система буде існувати й працювати, але у відриві від населення планети. **Висно-**

вок: *Homo sapiens* тому й став “людиною розумною”, що мав відповідну для прояву в системі семи кліматів структуру полів головного і спинного мозку. Всі інші види розумних істот на землі, які існували до *Homo sapiens*-а тому й зникли, що такої здатності не мали.

Але ж в арабських авторів у кліматах описані не тільки європеїди, так же? То в чому ж справа? Всесвіт має Дзеркало (що довів ще радянський астрофізик М.І.Козирев, сучасні англійські фізики тільки доповнили й підтвердили його висновки), і на Півдні, як можна припустити, існує дзеркальний двійник системи семи кліматів, що його й описували араби (див. у Додатку – “вузол” на “Круглій карті” ал-Ідрісі. Маленький, протилежний і якийсь подвійний є й на Півночі). Але, згідно із Законом Аналогії, відображення не є тожним оригіналу. Існують цілком об’єктивні причини зміщень у ньому, але не до такого ж ступеня, як це видно навіть з розмірів обох “вузлів” на тій же “Круглій карті” ал-Ідрісі! Значить, мали місце впливи технологій. Які впливи й яких технологій? Тема – окрема, але зазначимо, що геомагнітні поля якнайтіснішим чином пов’язані не тільки з життєдіяльністю взагалі всього живого на Землі (біосфера), але й з пам’яттю, свідомістю людей, з їх розумовою діяльністю (ноосфера й особливо – сакрал, де працюють релігійні системи). “Вузол” же робить натяг у полях і здійснює перетягування певних важливих енергетичних центрів планети. Чим більший “вузол”, тим більший натяг. Більше поки що сказати нічого неможливо, але технічна засада для існування певних технологій є наявною.

Де ж розташовуються сім кліматів? На “Землі в просторі семи кліматів” – недалеко від Північного полюса (див. “Круглу карту”), а в земній тривимірній реальності – в геомагнітній аномалії Донецького кряжа [10, с. 165 – 178], з якою надзвичайно тісно зв’язаний Крим. Ось і проступила необхідність урахування “аномальних явищ духу” (за Д.М.Овсянко-Куликовським) при вивченні історії. Феномен у дохристиянські часи називався “Велика Свитьод” (Велика Швеція), у християнські часи щодо нього з’явилася назва “Готські Клімати” (не можемо не пов’язати таку назву з існуванням у IV ст. Готської церкви переважно на наших теренах), і являє собою унікальну еко-метасистему Донецького кряжа, пов’язану з міжрічковим простором “Танаїс I – Танаїс II” (Дон – Сіверський Донець) і з Кримським півостровом. У просторі семи кліматів “над” Донбасом знаходиться Азовське море, в фізичній реальності, згідно з даними геологів, під Донбасом на глибині до 300 м розташовується водний масив, що втричі перевищує розміри Азовського моря. Він був описаний у IX ст. арабським географом математичної школи ал-Хварізі під назвою “ал-Батіха” й добре видний на карті, зроблений за допомогою комп’ютера в луганському центрі сходознавства ім. В.М.Бейліса доц. В.Г.Крюковим, на основі роботи ал-Хварізі “Кітаб сурат ал-ард” (“Книга картини Землі”) [Див.: Додаток. – Карта II]. А ось і “картина Землі”, тобто – карта, яка має до “обличчя планети” доволі приблизне відношення. Сказане проявляє ту обставину, що будь-яка катастрофа в системі полів еко-метасистеми “Готські Клімати” загрожує планеті глобальною катастрофою. Потопом. На Землі було багато потопів, але тільки один мав настільки катастрофічну природу, що був відображений у Біблії. Інформація про це закодована в давніх релігійних текстах, що проявляє їх велику інформаційну й наукову цінність.

Що ж таке Клімати? Ми, враховуючи думку великих учених і богословів минулого щодо унікальності планети Земля у Всесвіті, а також результати новітніх досягнень сучасного природознавства щодо того, що Земля сама по собі є живою істотою (доповнимо: й саме тому на ній і є життя), виказали думку, що “Готські Клімати” – мозок планети [14, с. 174]. Враховуючи ж положення християнської теології щодо центрального становища Землі у Всесвіті, інформація про що могла підноситися тільки до самих Кліматів, бо їх захист і розбудова є головною професійною функцією Церкви, висуваємо твердження, що Готські Клімати містять у собі не тільки мозок планети Земля, а й усього Всесвіту. Не випадково повною їх назвою є така: “сім кліматів **всесвіту**” (за Феофілактом Симокаттою [15]). Причому вказана еко-метасистема включає в себе не тільки клімати планетарного «головного й спинного мозку», а й ті, які забезпечують їх функціонування, діючи як свого роду фільтри.

Як можна побачити Клімати? Прилади бачення були завжди (і особливі дзеркала, й системи лінз тощо), але відомості про такі речі розголошенню не підлягали. Ситуація є такою й сьогодні. В жодній з робіт з фізики торсійних полів ми не побачили поняття “кліматів”. Сучасна фізика з її можливостями не бачить їх? Сумнівно. Що тоді? Вочевидь, сучасні технології їх просто нищать, що дуже небезпечно – ми показали, що там може бути.

У дослідженні Кліматів є проблема в самій науці. Ось, наприклад, Д.Андрєєв у “Розі Світу” оперує поняттям “затоміси”, але ж він отримав інформацію через видіння, наука ж такий шлях отримання інформації не визнає, й апеляція до того, що її неможливо перевірити, тільки частково пояснює причини цього (неможливо перевірити? Шукайте методики. Тільки й усього). Тим не менш, затоміси, за Д.Андрєєвим, – “вершини метакультури” [16, с. 59], тобто структури ноосфери, клімати ж – **сакрал**, який знаходиться **вище ноосфери**. Й ось якраз про них наука й знає найменше. Пояснення є: сучасна наука вся є матеріалістичною, вчені-енциклопедисти минулого ж усі були ідеалістами. Й їх роботи просто треба навчитися правильно читати. Зазначене проявляє величезну цінність стародавніх наукових текстів для сучасності, як також великою мірою актуалізує необхідність наукового вивчення феномену Кліматів сьогодні.

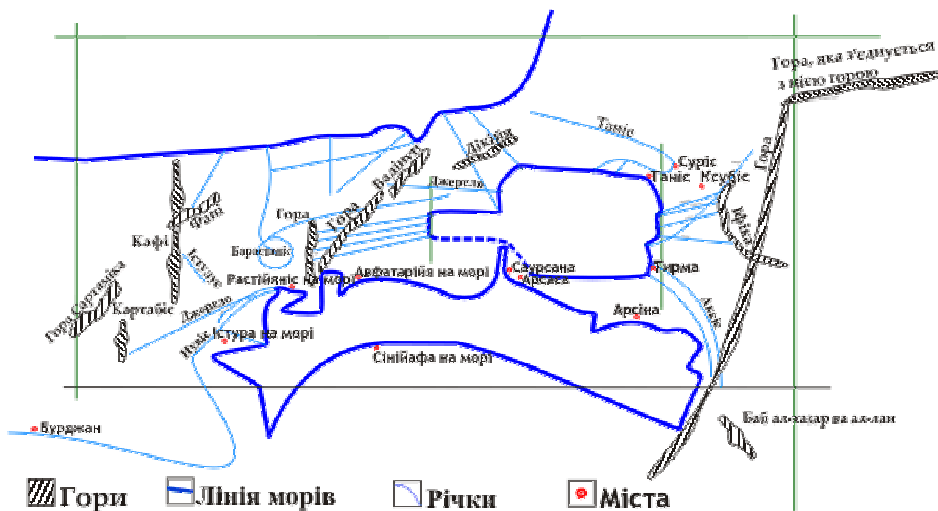
Джерела та література

1. Овсянко-Куликовский Д.Н. Литературно-критические работы. В 2-х тт. – М., 1989. – Т.2.
2. Ивашов Л.Г. Россия или Московия? Геополитическое измерение национальной безопасности России. – М., 2002.
3. Генон Р. Царство количества и затмения времени. – М., 1990.
4. Коновалова И.Г. Восточная Европа в сочинении ал-Идриси. – М., 1999.
5. معجم البلدان لياقوت الحموي الجزء الاول-القاهرة- ١٩٩٠- ٣٩٨ص

6. Покровская З.А., Кацман И.Л. Учебник латинского языка. – М., 1981. 7.Словарь иностранных слов. – М.,1989.
7. Біблія або Книги Святого Письма Старого і Нового Заповіту. – Н.-У.,1988.
8. Закон Божий. Підручник. – К., 2003.
9. Ажажа В.Г. Под «колпаком» иного разума. – М., 2003.
10. Котельник Л.А., Котельник Л.В. Ритмы Космоса и судьба. – Донецк, 1994. 12. Большая Советская энциклопедия. –Т.12. – М., 1973.
11. Honigmann Ernest. Die sieben Klimata und die *πολεσε ελσημος*: Eine Unters, zur Geschichte der Geographie u. Astrologie im Altertum u. Mittelalter. Mit Unterstützung der Notgemeinschaft der dt. wiss u. des Forschungsinst. für Geschichte der Naturwiss / Von Ernst Honigmann.– Heidelberg: Winter, 1929. – 247 s.
12. Борисова О. Готські Клімати // Бахмутський шлях. – 2002. – № 3 – 4.
13. Симокатта Феофилакт. История. – Кн.8.– VII:8 // “Вост. лит.”.- http: www. Narod. Ru.
14. Андреев Д. Роза Мира. – М.,1991.

Додаток

Карта I. Кругла карта ал-Ідрісі (1154)

Карта II. Земля в просторі „семи кліматів” (за ал-Хварізі. IX ст.)